

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 6 (FP) stemte for, 112 (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 117:

Forslag til folketingsbeslutning om fjernelse af punktafgiften på cd'er og grammofonplader. Af Brian Mikkelsen (KF), Hans Christian Schmidt (V), Aage Frandsen (SF), Ole Donner (FP), Bent Hindrup Andersen (EL) og Jacob Haugaard (UP).

(Fremsat 9/5 95. Første behandling 17/5 95. Betænkning 23/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 70 stemmer (V, KF, SF, FP, EL og Jacob Haugaard (UP)) imod 51 (S, RV og CD).

Formanden:

Dette vil blive meddelt skatteministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 91:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af modersmålsundervisningen i den danske folkeskole.

Af Jan Kørpke Christensen (FP) m.fl. (Fremsat 16/3 95. Første behandling 29/3 95. Betænkning 23/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Jan Kørpke Christensen (FP):**

Vi har i samarbejde med Det Konservative Folkeparti tidligere været fremme med nogle intentioner, der er noget lignende det beslutningsforslag, der ligger her fra Fremskridtspartiet.

Det foreliggende forslag er en opstramning i forhold til Det Konservative Folkepartis forslag, hvor man her ønsker at fjerne modersmålsundervisningen, så skatteyderne ikke har udgifter til den pågældende undervisning, og at man dermed kan styrke f.eks. den danskundervisning, der jo er så hårdt brug for.

Derfor vil jeg endnu en gang opfordre til, at man tænker sig grundigt om, netop i betragtning af det, man taler så meget om, nemlig at det halter med danskundervisningen. De penge, man kunne spare ved at fjerne modersmålsundervisningen, kan bruges til styrkelse af danskundervisningen.

Så derfor vil jeg endnu en gang opfordre til at stemme for forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 7 (FP) stemte for, 111 (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 19:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af uvildig advokatbistand og juridisk ekspertise for staten.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl. (Fremsat 8/11 94. Første behandling 22/11 94. Betænkning 23/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Fremskridtspartiet er noget overrasket over, at forslaget om at sikre staten uvildig ekspertbistand ikke kan få tilslutning fra et flertal her i Folketinget.

Det er vi særligt på baggrund af den debat, der var ved førstebehandlingen, hvor selv finansministeren erkendte, at det faktisk var noget, man burde se at få undersøgt, at det var noget, man var villig til at diskutere, og jeg kunne godt tænke mig at spørge finansministeren, om han har undersøgt noget, om han har diskuteret noget. Det kunne jo være rart i dag at få at vide, hvilke overvejelser regeringen har gjort sig, når regeringen nu meddeler, at man ikke kan støtte Fremskridtspartiets forslag.

Fremskridtspartiets forslag byggede på to ting, for det første, at monopolvirksomheder i alle tilfælde er uheldige, og at forslaget ville være et brud med monopollet på det her område. For det andet byggede forslaget på – og det gør det jo stadig væk – at sikre den uvildighed, som i og for sig er indeholdt i selve konstruktionen om Kammeradvokaturen. Det er jo svært at forestille sig, at man kan være uvildig og uafhængig af en arbejdsgiver, som betaler næsten hele ens omsætning.

Det har da også været kritiseret af eksperter, masser af eksperter. Det har været kritiseret af Erik Werlauff, det har været kritiseret af Lars Nordskov Nielsen, det har været kritiseret af professor, dr.jur. Eva Smith, og det har sågar været kritiseret af Advokatrådets formand, Jan Erlund, der til Jyllands-Posten har udtalt, at man normalt plejer at sige, at det ikke er hensigtsmæssigt, hvis et firma er afhængig af sin klient. Og det må man jo sige at der er tale om i det her tilfælde.

Men siden Fremskridtspartiets forslag blev fremsat, er der jo unægtelig sket noget, som måske endda burde have fået tvivlerne til at overveje én gang til.

Vi har fra regeringen modtaget en fortrolig rapport – den kan jeg naturligvis ikke omtale – men skatteministeren har vedlagt et brev dateret 10. maj til rapporten, som i hvert fald ikke er fortroligt, og deraf fremgår det jo med al ønskelig tydelighed, som det også er fremgået af alverdens artikler i dagspressen, at den undersøgelse, der blev iværksat i forbindelse med Spar Nord-sagen, godtgør, at Kammeradvokaturen i hvert fald i to tilfælde har gjort sig skyl-

dig i ansvarspådragende handlinger. Og at man ikke med det samme i regeringen gør op med det og siger: Jamen vi må have opsagt aftalen, vi kan ikke have sådan en advokat, særlig ikke med de honorarer, han får, er i sig selv uforståeligt.

Og hvad i alverden et privat firma som Kammeradvokaten har at gøre med tjenestemandssagerne afvikling i sagerne om Spar Nord, tror jeg kræver en god og lang forklaring, før i hvert fald jeg kan finde nogen sammenhæng i det.

Men allermest overrasket blev jeg selvfølgelig over Venstres holdning, Venstre, som ved førstebehandlingen ved deres ordfører, hr. Peter Brixtofte, sagde, at Venstre var enig i, at der skulle ske et brud med monopollet. Vi kan nu læse i betænkningen, at Venstre i og for sig går ind for at opretholde monopollet i et fælles betænkningstilbud med De Konservative, for, som man siger, private firmaer skal kunne vælge advokat uden at være bange for, at advokaten også arbejder for staten. Det er det tyndeste argument, jeg nogen sinde har hørt for at stemme imod et forslag.

Men jeg tror, at de, der stemmer imod forslaget, i løbet af ganske kort tid vil være nødt til at indse, at det er nødvendigt at få gjort op med den her oldtussegamle institution, som bygger på nogle regelsæt tilbage fra dengang, da ruder konger var knægt.

Hvad angår den ekspertbistand, staten skal have for at hamle op med andre i de store, komplicerede sager, det drejer sig om, kan vi altså ikke bruge sekundavarer. Og rapporten om Kammeradvokatens indsats, bilagene fra Stavadudvalget, virker jo i hvert fald ikke, som om det er et stjerneforetagende, man har engageret. Det ville vist være synd at sige. Det tror jeg ikke engang regeringen selv ville sige.

Så jeg er utrolig overrasket over, at man vil stemme det her forslag ned. Jeg takker selvfølgelig SF, fordi man havde mod og mandshjerte nok til sammen med Enhedslisten at stemme om sagen og ikke efter, hvem der tilfældigvis står på forslaget.

Men jeg er overbevist om, at når forslaget er stemt ned, og med de bilag, vi har fået om, hvad vi bruger af penge til udgifter på Kammeradvokaten, og med hvilke resultater . . . Jeg kunne godt tænke mig at spørge finansministeren, om der er nogen særlig grund til, at det lovede svar om, hvor mange sager Kammeradvokaturen har anbefalet regeringen at opgive, men som senere er blevet optaget igen med andet resultat, ikke

er kommet ved andenbehandlingen som lovet af finansministeren i hans foreløbige svar. Jeg kan se på boligministeren, at han ser utrolig trist ud; det kan jeg sandelig godt forstå, når boligministeren måtte betale regningen for branden i Proviantgården og de dårlige råd, Kammeradvokaten gav Boligministeriet og den daværende boligminister.

Men jeg siger til Folketinget: Det sidste ord er ikke sagt i denne sag, og de, der siger nej til forslaget i dag, vil komme til at stemme ja til det samme princip i løbet af ganske, ganske kort tid; vær overbevist om det!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 20 (SF, FP og EL) stemte for, 95 (S, V, KF, RV og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 28:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af indflydelse for modtagere efter bistandslovens § 58 af hjælpemidler af personlig art.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Fremsat 17/11 94. Første behandling 2/12 94. Betænkning 24/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Her har vi endnu et eksempel på, at alle erkender, at et problem eksisterer, alle siger i flotte ord, at det vil man også gøre noget ved. Der er ikke grænser for de løfter, der blev sendt ud i landet til brugere af de her hjælpemidler af personlig art, og som har måttet finde sig i at få påduttet en eller anden leverandør, som ikke er i stand til at opfylde de formål og de berettigede krav, som de måtte have.

Når vi så kommer frem til snoren og Fremskridtspartiet endda siger, jamen det handler ikke om at få et forslag vedtaget i salen, det handler om at gøre noget for de pågældende mennesker, så de kan få de hjælpemidler, de rent faktisk har brug for, og kan vi ikke skrive en beretning? – så siger man: Jo, det kan man godt. Og lige gyldigt hvad man så ellers finder ud af at foreslå, nej, så er der ikke den nødvendige vilje til stede.

Vi har i udvalget fået tonsvis af dokumentation for, at det her problem er et latent problem, og jeg synes ikke, det er klædeligt for Folketinget, når vi alle sammen erkender, at problemet er der, når vi alle sammen siger, at vi vil gøre noget ved det, da at undlade at gøre det, når man oven i købet kunne gøre det på en måde, så det havde været omkostningsfrit både for staten og for kommunerne. Det havde været udgiftsneutral – det var den midlertidige ordning – og vi erkendte oven i købet, at vi ikke kan nå at lave en permanent ordning. Vi sagde: Lad os lave en midlertidig ordning, lad os sige til de pågældende brugere af de her hjælpemidler: Indtil socialministeren har haft rimelig tid til at undersøge sit materiale fra udvalgsarbejdet, er det eneste, vi kan tilbyde jer, i og for sig det beløb, som den pågældende leverandør ville kunne få fra kommunen i den aftale, han har med kommunen. Det var man heller ikke indstillet på.

Så det, man kan konstatere, er, at velviljen, den politiske velvilje, bare ikke er til stede. Og det er ikke engang et lovforslag, som skulle til, det er ikke andet end en ændring i en bekendtgørelse.

Jeg ved godt, at socialministeren har sagt, at socialministeren mener, at det er en lovændring, der skal til, men det får jo kun mig til at stille socialministeren det spørgsmål: Hvordan i alverden er man så kommet af med alle de tidligere punkter, der var omfattet af reglen om personlige hjælpemidler? Hvor mange gange er det sket ved lovændring, og hvor mange gange er det sketovre i ministeriet? Det spørgsmål tror jeg ministeren gerne vil være fri for at svare på. Hvis man kan tage noget ud uden lovændring, så kan man sikkert også sætte noget ind, som oprindeligt var hensigten med forslaget.

Men der er utrolig mange mennesker, som har måttet belaste Statens Øjenklinik f.eks. og påføre staten øgede udgifter, fordi man simpelt hen ikke er i stand til at bruge de hjælpemidler, som de pågældende leverandører har udstyret